

ГОЛОС СЕМІНАРІЇ

ГАЗЕТА ВИЩОЇ ДУХОВНОЇ СЕМІНАРІЇ СВЯТОГО ДУХА

№ 1 (14) грудень-лютий 2012

ПОКЛИКАНІ ДО

СВЯЩЕНСТВА

2 ЗА КРОК ДО
СВЯЩЕНСТВА

4 ВЕЛИКА РАДІСТЬ
СЕМІНАРІЙНОЇ СПІЛЬНОТИ

26 ВІРНИЙ СВІДОК
ХРИСТА

«ВИ ДОБРЕ ЗРОБИЛИ. ЛЮДИ ЗАВЖДИ БУДУТЬ ПОТРЕБУВАТИ БОГА» Папа Бенедикт XVI

МРІЯ, ЯКА СТАЛА РЕАЛЬНІСТЮ

6

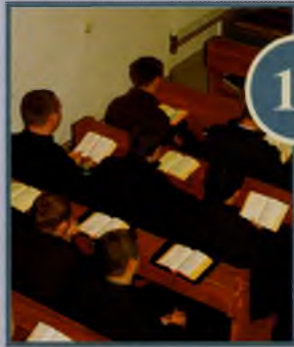
Хто вірить, той може гори пересувати, а у випадку парафіян с.Деребчин — і храм побудувати, не зважаючи навіть на спротив пострадянської влади. Про цікаву і драматичну історію побудови святині, а також сьогодні парафії Матері Божої Неустанної Допомоги читайте у цьому номері.

10

ПОСЛАННЯ СВЯТІШОГО ОТЦЯ З НАГОДИ 48-го ВСЕСВІТНЬОГО ДНЯ МОЛИТВИ ЗА ПОКЛИКАННЯ

Мистецтво сприяння і догляду за покликанням знаходимо на сторінках Євангелія, де Ісус закликає Своїх учнів йти за Ним, а також навчає їх з любов'ю та турботою. [...] Перш за все, очевидно, Він молився за них. Про роль спільноти Церкви у сприянні покликанням до священства та чернечого життя читайте у цій статті.

ПОКЛИКАННЯ ДО СВЯЩЕНСТВА – ПОКЛИКАННЯ ДО ЩАСТЯ

14

Хто перебуває найближче до майбутніх священників, як не людина, відповідальна за їхню формацію. Про особливості покликання сучасної молоді людини, її прийняття, та про досвід власної дороги до священства з нами поділився ректор нашої семінарії о. д-р В'ячеслав Грумницький.

22

ПОПІЛЬНА СЕРЕДА – ПОЧАТОК ВЕЛИКОГО ПОСТУ

Час Великого Посту — це час приготування до Пасхи. Це період покути та навернення до Бога. Про особливості Попільної Середи та про звичай посипання голови попелом читайте у цій статті.

ПОКЛИКАННЯ – ЦЕ ТАЄМНИЦЯ

32

Покликання. Важко сформулювати і висловити, що це таке. Можна сказати лише одне: це — досвід. Це досвід живого Бога, Який безперервно хоче щось сказати мені усередині мене самого, десь глибоко в мені. Про свою нелегку дорогу до священства нам розповів о. Андрій Крушельницький

34

СЕМІНАРІЙНЕ ЖИТТЯ

Семінарія — це велика сім'я, і як у кожній родині, в семінарії святкують Різдво; до семінаристів та священників також приходять св. Миколай... Про те, як це відбувається, читайте у рубриці "Семінарійне життя"

Наша редакція (зліва направо): Петро Константинов, Віктор Мазур, кл. Сергій Ленчук, Ростислав Грабовський, кс. ректор В'ячеслав Грумницький, Олександр Бурмістров, Сергій Поліщук, Євген Фізер, Вадим Здоров

«Багато покликаних, але мало вибраних» (Лк 14, 24)

«Люди завжди будуть потребувати Бога, а особливо в епоху домінації техніки над світом і глобалізації» [...] (Бенедикт XVI «Лист до семінаристів, 10 жовтня 2010 року»). Ці слова особливо скеровані до тих, чиїм головним завданням і покликанням є наближення людей до Бога, тобто до священників.

Цей номер часопису ми вирішили присвятити покликанию до священства. Ми б хотіли ознайомити Вас із думками авторитетних людей щодо цієї теми, розповісти про покликання окремих священників і, як завжди, представити різноманітне та цікаве життя людей, які прагнуть у майбутньому служити Господу у цьому покликанні.

Після розпаду комуністичного режиму почала стрімко розвиватися Католицька Церква України, яка потребує чималої кількості священнослужителів. І, як ми знаємо, священниками не народжуються — ними стають, простуючи тернистою стежкою життя.

Покликання — це великий Божий дар та незбагнена таємниця. Спільні для кожного покликання — Божий голос, який кличе людину до певного способу життя, а також вільна згода покликаного. Бог може промовляти по-різному: через людей, події, місця, обставини, і молодому хлопцю потрібно прийняти, напевно, найбільш радикальне

рішення у своєму житті. І ось на цьому етапі починається багато проблем, бо диявол, а разом з ним і світ, намагаються різними способами приглушити Господній голос, пропонуючи багато можливостей самореалізації покликаному. У цьому випадку набирають актуальності слова Ісуса Христа: «багато покликаних, та мало вибраних» (Мт 22, 14). Відтак не кожен, хто відчуває покликання до священства, позитивно його реалізовує. Кодекс Канонічного Права у п. 233 говорить: «На всю християнську спільноту покладений обов'язок співдіяти духовним покликанням [...]; цей обов'язок покладається найперше на християнські сім'ї, на вихователів, а особливо на священників [...].»

Отже, справа вибору життєвої дороги окремою молоді людиною залежить не лише від неї самої. Якщо ми хочемо мати добрих та святих священників, потрібно працювати з потенційними кандидатами до семінарії, і просити Бога не лише за них, а й за тих, хто вже навчається на священника, бо диявол та світ «не сплять».

від імені редакції
Ростислав Грабовський
головний редактор

«ЖНИВА ВЕЛИКА, ТА РОБІТНИКІВ МАЛО. ПРОСИТЬ, ОТЖЕ, ГОСПОДАРЯ ЖНИВ, ЩОБ ВИСЛАВ РОБІТНИКІВ НА СВОЇ ЖНИВА» (МТ 9, 36-38).

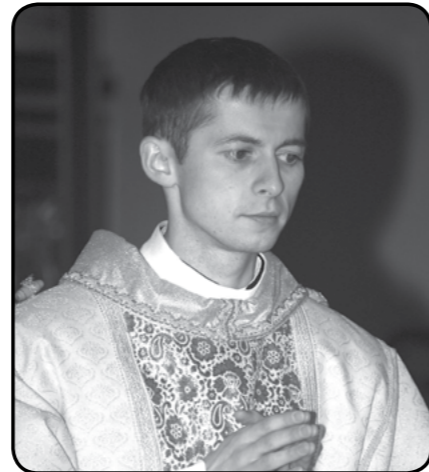

Осадчук Віталій, пар. Св. Олексія м. Жмеринка

Жарук Олег, пар. св. Йосифа м. Городок

Ленчук Сергій, пар. Матері Божої Доброї Ради м. Козятин

Залевський Роман, пар. Св. Анни м. Бар

Кандидати перед прийняттям таїнства свячень

ЗА КРОК ДО

СВЯЩЕНСТВА

«На нижчому ступені ієрархії перебувають диякони, на яких покладаються руки «не для священства, а для служіння» (II Ватиканський Собор, Догм, конст. «Lumen gentium», 29, пор. II Ватиканський Собор, Декр. «Christus Dominus», 15). Під час свячення диякона лише сам єпископ покладає руки, виражаючи таким чином, що диякон особливо зв'язаний з єпископом у завданнях свого «дияконства» (Пор. св. Іполит Римський, Апостольська традиція, 8).

II курс

к.л. Віктор Шаргало

кандидатів, далі — Літургія Слова, а після неї відбулось уділення таїнства дияконату. Після прийняття цього духовного сану диякони прислуговували біля вівтаря.

На закінчення Євхаристії диякон Олег від імені своїх співбратів-дияконів склав подяку за прийняті свячення. Також батьки новосвячених дияконів подякували Богу за те, що покликав їхніх синів на служіння Церкви; батьки також склали подяку єпископу, викладачам семінарії та іншим священникам за приготування їхніх синів до служіння Богу. Наступного дня диякони асистували під час Служб Божих у різних парафіях.

26 листопада 2011 р. об 11:00 у м. Кам'янець-Подільський в Катедральному храмі Апостолів Петра й Павла відбулась дуже важлива подія для чотирьох семінаристів – свячення їх на дияконів. Це таїнство було уділене єпископом-ординарієм Леоном Дубравським під час Євхаристії. Спочатку було представлення

Консекраційна молитва

Складення подяки батьками

Посвячення сутан

Важлива подія

II курс
к.л. Сергій Поліщук

Вищеназвані брати довго готувалися до цієї визначної події. Їх приготування увінчалось днем зосередження, що пройшов у селі Старий Скалат і який проводив о. Микола Невський.

Уже зранку 8 грудня в урочистість Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії в семінарії відчувався святковий настрій. До семінаристів прибули рідні та близькі, а також настоятелі їхніх парафіяльних спільнот. Урочиста Свята Служба відбулася о 12:00 у парафіяльному храмі святого Станіслава, єпископа і мученика. Її провадив єпископ-ординарій

Освячення сутан

Кам'янець-Подільської дієцезії Леон Дубравський. Отець єпископ нагадав усім присутнім про важливість сутани у житті духовних осіб, а також заохотив усіх присутніх до молитви за семінаристів.

Після Святої Меси відбувся урочистий обід. Потім новооблачені святкували з гостями, що приїхали до них, дійство відбувалось у навчальних класах. Сміх і радість лунали по всій семінарії.

А коли брати, зодягнені у нові сутани, зійшли на вечерю до їдальні, щирі оплески засвідчили їм велику радість усієї спільноти...

Ще один третьокурсник, Євген Фізер, прийняв сутану раніше. Парафія м. Сваляви 30 листопада мала нагоду побачити облучини свого парафіянина. Обряд посвячення та зодягнення у сутану здійснив єпископ Закарпатської дієцезії - Антал Майнек.

ВЕЛИКА РАДІСТЬ семінарійної спільноти

8 грудня 2011 року у нашій семінарійній спільноті відбулася довгоочікувана подія. Напевне, найбільше на неї чекав III курс, бо саме вони були головними героями дня. Семінаристи Микола Бистрицький (м. Бар), Микола Вишньовський (с. Балин), Вадим Драгомерецький (с. Кутківці), Сергій Лапшин (с. Деробчин) та Андрій Сідлецький МІС (м. Городок) з одягнулися в духовний одяг – сутану.

Спільне фото новооблаченого Євгена Фізера з гостями свята

Зліва направо: Вишньовський Микола, Лапшин Сергій, єп. Леон Дубравський, Драгомерецький Вадим, Бистрицький Микола, Сідлецький Андрій МІС

Одягнення в сутану Євгена Фізера

МРІЯ, яка стала реальністю

Уперше Деробчин згадується в документах XVII століття. У далекому минулому село тісним кільцем оточували широкі ліси. Саме від слова «дерево» і походить його перша назва — Деробчин, згодом місцевість було перейменовано на Деробчин.

Із суспільним розвитком села також розвивалася релігійність мешканців. Наприкінці XIX ст. на території Деробчина, крім визнавців православної віри, проживали також люди, які сповідували католицьку та юдейську релігію. Ні католики, ні євреї ніколи не мали свого храму для здійснення молитовних обрядів. Отець Войцех Дажидський, який був настоятелем у мурафській парафії, неодноразово повторював: «Ми ще доживемо до того часу, коли в Деробчині буде свій католицький храм». Слова священника виявилися пророчими. У 1989 році, за порадою отця Станіслава Шуляка, католики почали виборювати дозвіл будівництва у Деробчині парафіяльного храму. Звичайно, згоду на будівництво храму одержати було нелегко,

але ніякі труднощі не поборолі їхнього палкого прагнення побудувати святиню. Парафіяни були змушені кілька разів їздити до Вінниці, Києва, навіть до Москви, домагаючись реєстрації католицької громади у селі. Здавалось, що всі питання були залагоджені, але залишалось найголовніше — одержати дозвіл на будівництво костелу від Шаргородського Райвиконкому. Можновладці не поспішали видати такий вкрай необхідний віруючим дозвіл. І тоді члени громади вимушені були вдатися до крайніх заходів. Із запаленими свічками і молитвою на вузлах вони вирушили до кабінету голови Райвиконкому. Після такого дійства він був змушений підписати необхідні документи на дозвіл будівництва римо-католицького храму.

У квітні 1990 року територію було впорядковано, а на місці, де планувалося збудувати храм, поставили шестиметровий хрест, який був посвячений єпископом зі Стальової Волі. Цей хрест став символом віри і надії для всіх парафіян. Єпископ також освятив літургійні книги та місце для побудови майбутньої святині. Перша Відправа біля хреста відбулась на Пасху 15-го квітня 1990 року. Месу celebрував о. Станіслав Шуляк. З вірою та надією, що святу справу доведуть до завершення, вірні почали роботу на виділений для будівництва території. Робота завжди поєднувалась із молитвою та Євхаристією, яку звершували у тимчасово побудованій споруді, що пізніше отримала назву парафіяльного будинку. Навесні 1991 року був за-

кладений фундамент для майбутнього храму. Це був лише початок невтомної праці мирян, які прагнули звести у селі власний храм.

Навесні 1999 року будівництво храму добігло завершення, вінцем справи було встановлення образу із зображенням Божої Матері Неустанної Допомоги, який відкривається у неділю та у святкові дні на початку Святої Меси.

Будівництво тривало досить довго, оскільки святиню будували на кошті, які жертвували парафіяни. Ніхто не залишився байдужим до будівництва храму, всі миряни брали участь у будівництві. І, нарешті, настав день, якого всі так палко чекали. 27 червня 1999 року люди прийшли віддати шану і честь Богу у новозбудованому Божому домі. Кожен з них дивився на святиню зі слезами радості на очах. А потім настала найурочистіша мить — освячення храму Матері Божої Неустанної Допомоги. Службу Божу звершив отець Броніслав Бернацький — теперішній єпископ-ординарій Одесько-Сімферопольської Дієцезії.

ПАРАФІЯНИ БУЛИ ЗМУШЕНІ КІЛЬКА РАЗІВ ЇЗДИТИ ДО ВІННИЦІ, КИЄВА НАВІТЬ ДО МОСКВИ, ДОМАГАЮЧИСЬ РЕЄСТРАЦІЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ГРОМАДИ У СЕЛІ

Раніше територіально с. Деробчин належало до мурафської парафії, де настоятелем був о. Антоній Хоміцький. Отець пралат мав помічника — Станіслава Шуляка, якого в 1981 році призначили у парафію Матері Божої Неустанної Допомоги в Деробчині. У 1992 році на допомогу отцю-настоятелю Станіславу Шуляку було призначено отця-місіонера з Польщі Генріха Осору. Отець Генріх Осора, крім парафії у Деробчині, взяв під душпас-

Храм та парафіяльний дім

тирську опіку прихожан католицького віросповідання, які проживали в селах Мала Деробчинка, Зведенівка, Лопатинці. За клопотанням Отця Антонія Хоміцького до деробчинської парафії наприкінці 1992 року було призначено двох Сестер Службниць Пресвятої Діви Марії Непорочного Зачаття. Головним обов'язком сестер було релігійне навчання дітей. У 1995 році отець Генріх Осора залишив парафію. Йому на зміну за декретом єпископа Яна Ольшанського було призначено отця Павла Снігура. У 1999 році, на прохання цього ж священника, парафія отримала двох сестер Бенедиктинок. У 2000 році на зміну отцю Павлу душпастирську діяльність продовжили о. Петро Щербатий та отець-місіонер із Польщі Ян Дзядкевич. Ці священники продовжували традиції своїх попередників, наближаючи людей до Господа. Через рік парафія знову отримала нового священника. Настоятелем храму став о. Богуслав Бембенік. Через кілька років душпастирські обов'язки парафії перейшли до о. Станіслава Вінярського — теперішнього викладача семінарії у Городку. Сьогодні душпастирські обов'язки у парафії виконує о. Петро Кучер, який продовжує своїм словом та прикладом наближати людей до Бога. Настоятель деробчинської парафії опікується також храмами та релігійним життям вірних у селах Мала Дероб-

чинка, Зведенівка та Рахни. Допомагають о. Петру сестри Бенедиктинки: с. Клементина та с. Алексія. Парафія пишається двома священниками і сестрою зі згромадження Бенедиктинок: о. Ярослав Рудий, о. Ігор Станіслав, та с. Йоланта родом із Деробчина. Також великою гордістю для парафії є три семінаристи: кл. Ярослав Межибівський - IV курс, кл. Сергій Лапшин - III курс, та Олег Станіслав - II курс.

На сьогодні парафія налічує близько 400 вірних. Також у парафії є спільнота Живого Розарію та спільнота третього ордену Францисканців. Щосуботи звершується Служба для дітей та молоді, після якої усі зустрічаються на спільному відпочинку (перегляд фільмів, різні забави, ігри та ін.). Для вірних щоденно є можливість брати участь у Святій Літургії, яка зазвичай звершується вранці. Головним дійством є недільна Служба, яка збирає вірних о десятій ранку.

Нехай Господь Бог обдарує тих, хто спричинився до будівництва храму, миром та радістю, береже їх на цій землі, а померлих прийме у свої обійми.

Для опрацювання статті взято матеріал із книги «Бог-Храм-Люд Божий» авторства Франциска Швеція

Опрацювання:
кл. Ярослав Межибівський
та кл. Олег Станіслав

ПОДАРУНКИ від Святого Духа

*Як краще зробити? Підійти чи не потрібно?
Сказати чи змовчати? Купити? З'їсти?
Такі і подібні запитання нуртують у наших
серцях щодня. Є важчі запитання. Ким стати?
Яку життєву дорогу обрати?
Де навчатися? Якщо пообіцяв, бути вірним?
Кохати – це насолода, чи жертва? Є ще важчі
запитання. Що важливіше – здоров'я чи щастя?
Що краще – мати чи бути? Що страшніше
– самотність чи смерть? Список подібних
запитань можна продовжувати. На деякі
просту відповідь знайти дуже важко.*

о. Павло Дідора

викладач
семінарії

У часи Старого Завіту, коли батько навчав сина, він говорив: «Порадись сину». Серед дарів Святого Духа ми отримали дар Поради. Що це означає? Як давати раду і якої поради шукати? Щоб вийти на дорогу відповідей на ці запитання, заглибмося у тексти Святого Письма.

У книзі Ісаї 11, 2-3 (класичний фрагмент про дари Святого Духа) слово “рада” перекладене з грецького слова *boiie* (текст Септуагінти – грецький переклад Святого Письма) означає: бажання, воля, рішення, рада, задум, постанова, план, розважання, рада старшин. Єврейський відповідник цього слова *עצה* перекладається як: мудра думка, рада; про когось – той, хто розуміє, тямущий; той хто може дати раду, обдумати; глибоко задуматись. У Старому Завіті людей, які отримали Дух ради, називають радниками. Відомо, що

практично кожен цар мав свого радника. Добрий радник мав досить високий авторитет – його поради слухали, як Голос Бога. Порадником для Давида був Ахітофел (пор. 2 Сам 16, 23). Порада Натана часто рятує дім Давида, а одного разу і життя Ветсаїди та Соломона (пор. 1Цар 1, 11-14). Євреї чудово знали, що добра рада цінніша від золота (пор. Сир 40, 25). Існувала навіть приказка: “без міркувань задуми не таланять, а як порадників багато – щастять” (Прип 15, 22; пор. Прип 24, 6). Також вони розуміли, що добру раду може дати тільки благочестива людина, поради безбожних не можуть бути добрими, хоч по-людськи вони часто здаються логічними і мудрими. «Блажен муж, що за радою несправедливих не ходить...» (Пс 1, 1) Тому пророки, даючи раду, опиралися на Слово Господнє. Якщо рада не опирається на Божій мудрості, на Слові Божому, якщо вона тільки людська, то вона загине (пор. Ді 5, 38).

**«БЛАЖЕН МУЖ, ЩО ЗА
РАДОЮ НЕСПРАВЕДЛИВИХ
НЕ ХОДИТЬ...» (Пс 1, 1)**

У Новому Завіті ми зустрічаємо слово *boiie* перекладеним як “воля Божа” (пор. Ді 2, 23; 4, 28; 13, 36). Такий переклад розширює біблійне розуміння цього дару. Дар ради включає в себе знання Божої волі. Добру раду може дати тільки людина, яка знає Божу волю. Ось чому найкращими радниками були ті, хто знав волю Богу, бо вони, порадивши, передавали не свою волю, не людські очікування, а те, як виконати Божу волю. Ісус Христос приходить у світ, щоб виконати волю

Давид та пророк Натан

Божу (пор. Єр 10, 7.9). Він живе нею (Йн 4, 34), лише її шукає (Йн 5, 30), з'єднує свою волю з волею Отця (Йн 15,10). “Хай буде не моя, але твоя воля” (Лк 22, 42) – ця молитва була кульмінаційним моментом шукання й виконання Божої волі Ісусом. Ісаїя назвав Месію – “Чудовий Порадник” (Іс 9, 5). Він досконало знає Божу волю і тому його поради найкращі.

Звернімо увагу, що дар поради йде у парі з даром лицарства або мужності. “Рада” вказує на здібність творити відповідні проекти, натомість, “лицарство” або “мужність” становить силу для їх реалізації. Щоб бути вірним Божій волі, насправді потрібно бути сильним лицарем. Християнство, – говорила св. мати Тереза, – це релігія для героїв.

Послання Святішого отця з нагоди 48-го Всесвітнього дня молитви за покликання

«ЗАПРОПОНУВАТИ ПОКЛИКАННЯ В МІСЦЕВІЙ ЦЕРКВІ»

Дорогі брати і сестри!

[...] Сімдесят років тому Папа Пії XII започаткував Папську Справу Священницьких Покликань. Згодом аналогічні установи, які очолюють світські та духовні особи, були створені єпископами в багатьох єпархіях. Це була відповідь на заклик Доброго Пастиря, Який, «бачивши юрми народу, змилосердився над ними, бо вони були стомлені й прибиті, немов ті вівці, що не мають пастуха» і сказав: «Жнива великі, та робітників мало. Просіть, отже, Господаря жнив, щоб вислав робітників на Свої жнива» (Мт 9, 36-38).

Мистецтво сприяння і догляду за покликанням знаходимо на сто-

рінках Євангелія, де Ісус закликає Своїх учнів йти за Ним, а також навчає їх з любов'ю та турботою. [...]

**ВАЖЛИВО
ЗАОХОЧУВАТИ
І ПІДТРИМУВАТИ ТИХ,
ХТО ВИЯВЛЯЄ ПРАГНЕННЯ
ПОКЛИКАННЯ
ДО СВЯЩЕНСТВА
АБО ЧЕРНЕЧОГО ЖИТТЯ**

Перш за все Господь Ісус молився за них. [...] Покликання учнів народжується саме з цієї інтимної розмови Ісуса з Отцем. Покликання до

священства та богопосвяченого життя є перш за все плодом постійного спілкування із живим Богом, а також плодом постійної молитви до «Господаря жнив» у парафіяльних спільнотах, в християнських родинках та осередках із особливою місією молитви за покликання.

На початку своєї публічної діяльності Господь покликав деяких рибалок, які працювали на берегах Галилейського моря: «Ідіть за Мною, Я вас зроблю рибалками людей» (Мт 4, 19) [...]. Це пропозиція, яка спонукає та захоплює тих, до кого звертається Ісус: «Ідіть за Мною». Він запрошує їх дружити з Ним, прислухатися до Його слів і жити разом з Ним. Він навчає їх

15 травня 2011 року, четверта неділя після Пасхи

цілковитій самопожертві Богові й турботи про розвиток Царства Божого відповідно до законів Євангелія: «Пшеничне зерно, коли не впаде на землю і не завмре, залишиться саме-одне; коли ж завмре, то рясний плід принесе» (Йо 12, 24). Ісус запрошує учнів звільнитися від обмежень їхньої волі, від їхніх ідей самореалізації і зануритися у волю Когось іншого, у волю Бога, та дозволити їй вести їх [...].

Не меншим викликом є слідування за Христом також і сьогодні. Це означає, дивлячись на Ісуса, пізнавати Його зблизька, вслухатися в Його Слово та зустрітися з Ним в Святих Тайнах, пристосовуючи свою волю з Його волею. Це є справжньою школою для всіх, хто готується до священницького служіння чи богопосвяченого життя під керівництвом компетентної церковної влади. Бог не перестає закликати на кожному етапі життя взяти участь в Його

місії та служити Церкві через сан священства і богопосвячене життя, а Церква «має оберігати цей дар, цінувати його і плекати. Церква відповідає за народження і дозрівання священницьких покликань» (Іван Павло II, Післясинодальне апостольське повчання *Pastores dabo vobis*, 41). Особливо тепер, коли голос Господа, здається, заглушується «іншими голосами», а пропозиція йти за Ним і жертвувати Йому своє життя може здатися занадто складною, кожна християнська спільнота, кожен віруючий, мають свідоме завдання — сприяти покликанням. Важливо заохочувати і підтримувати тих, хто виявляє прагнення покликання до священства або чернечого життя, щоб вони відчували підтримку всієї спільноти, кажучи «так» Богові й Церкві. Я заохочую їх тими самими словами, з якими я звернувся до тих, хто вже вступив до семінарії: «Ви добре зробили. Люди завжди потребуватимуть Бога, навіть в епоху домінування техніки та глобалізації в усьому світі: Бога, Який об'явився в Ісусі Христі й зближує нас у Вселенській Церкві, щоб ми з Ним і за Його посередництвом навчалися правдивого життя, щоб ми згадували і застосовували критерії істинної людяності» (Лист до семінаристів, 18 жовтня 2010 року) [...].

Другий Ватиканський Собор відверто нагадав, що «обов'язок сприяння покликанням належить до всієї християнської громади, яка повинна це здійснювати передусім життям вповні християнським» (Декрет про священницький вишкіл *Optatum totius*, 2). Насамперед я хочу скерувати своє братерське привітання, а

також слова заохочення до всіх тих [...], хто може зробити свій внесок у душпастирство покликань: священників, родин, катехитів, аніматорів [...]. Родини хай будуть «оживлені духом віри, любові і побожності», здатними допомогти синам і донькам у великодушному прийнятті покликання до священства чи богопосвяченого життя [...].

Саме тому кожен прояв життя церковної спільноти — катехизація, освітні зустрічі, літургійна молитва, паломництво до святинь є цінною можливістю, щоб пробудити у Божому народі, особливо в дітях та підлітках, почуття приналежності до Церкви, також почуття відповідальності за відповідь на отримане покликання до священства чи богопосвяченого життя, що є свідомою і невимушеною.

[...] Довіриливо і витривало просімо допомоги в Пречистій Діві Марії, щоб за зразком Її прийняття Божого плану спасіння, а також силою Її заступництва, в кожній спільноті зростала готовність сказати «так» Богові, Який безперестанно закликає нових робітників на Свої жнива. З цим побажанням я сердечно уділяю всім моє апостольське благословення.

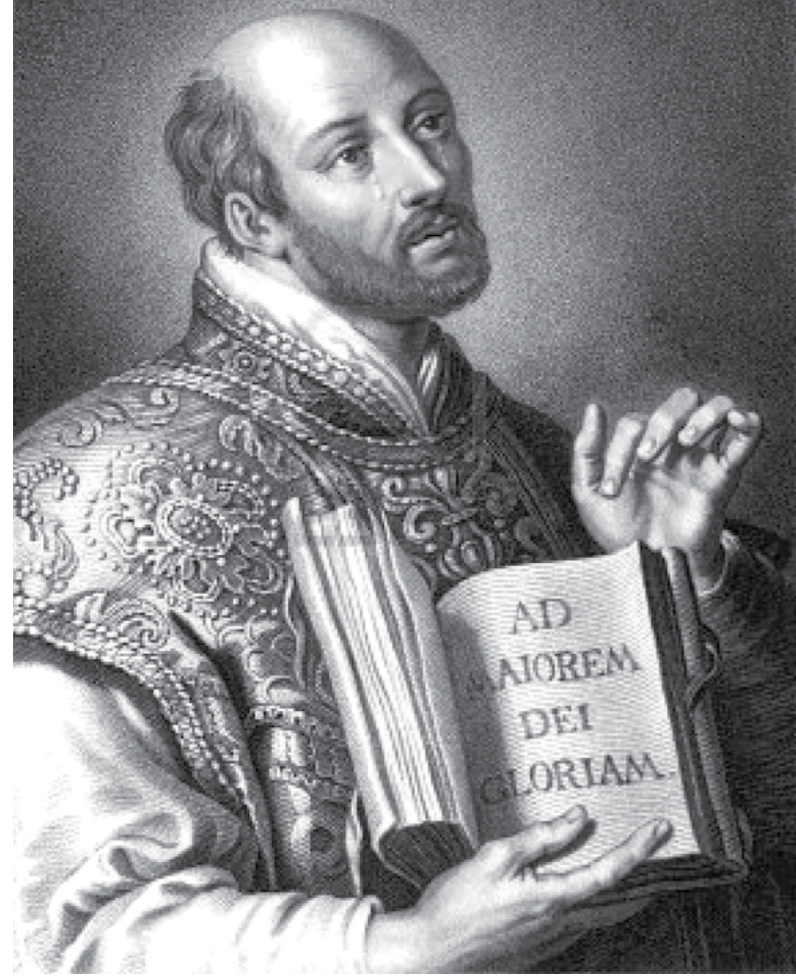
**Ватикан, 15 листопада 2010 року
БЕНЕДИКТ XVI**

ПОКЛИКАННЯ СВЯТОГО

Кожна людина має своє покликання і стає щасливою тоді, коли реалізовує його. Але не завжди стається так, як хочеться, й через певні обставини людина може зійти зі свого шляху. Після цього людина може впасти у депресію або буде намагатися заглушити внутрішню порожнечу поганими звичками чи спробує відкрити у собі якесь нове зацікавлення. Щасливим буде той, хто зможе заповнити цю пустку чимось достойним, але найщасливішою стане та людина, яка заповнить порожнечу свого серця Богом.

ІГНАТІЯ

II курс
к.л. Сергій Поліщук

У кінці XV століття Іспанія перебувала у розквіті: її територія була звільнена з-під влади арабів; Христофор Колумб відкрив Америку, з якої незабаром потечуть незлічені скарби для країни; Свята Церква тішилася небувалим розвитком, бо країною керував король Фернандо, який за свою набожність був прозваний Католиком.

Саме у такому середовищі народився і виріс майбутній засновник Ордену Ісуса. Ініго Лопес де Рекальдо-і-Лойола з'явився на світ у 1493 році. Він був тринадцятою дитиною в родині, а тому його відправили на виховання до родича, який обіймав посаду державного скарбника. Під його наглядом хлопець виріс мужнім і сміливим лицарем та вступив на військову службу. Цього відважного молодого офіцера дуже шанувало командування, і, коли у 1521 році розпочалася війна з Францією, Ініго обійняв посаду коменданта фортеці Памплони, що була недалеко від кордону. Там його рішучість не раз стримувала тих, хто хотів здатися ворогу. Але одного разу, коли Ініго перебував на бастіоні, туди влучило ядро й уламками йому розтщило ногу. Після цього гарнізон фортеці відразу відкрив ворота французам.

Вороги шляхетно поставилися до Ініго: надали йому лікаря, а згодом перевезли до родинного замку. Там виявилось, що нога неправильно зрослася – її треба було ламати ще декілька разів. Лицар мужньо терпів усі випробування та спо-

дівався згодом продовжити військову кар'єру. Коли він лежав у ліжку після численних операцій і не міг нічого робити, то попросив своїх батьків, щоб вони принесли йому книги. У замку було лише дві книжки «Життя Христа» і «Квіти Святих». Спочатку Ініго читав їх без особливої цікавості, але потім почав розмірковувати так: «Святий Домінік зробив те-і-те, святий Франциск ось це, чи не повинен і я їх наслідувати?» Згодом він постановив змінити своє життя і вирішив перш за все вирушити до Єрусалима.

У 1537 РОЦІ ІНІГО БУВ РУКОПОЛОЖЕНИЙ У СВЯЩЕНИКИ, АЛЕ ЩЕ ЦІЛИЙ РІК ПІСЛЯ ВИСВЯЧЕННЯ НЕ ЗВЕРШУВАВ СЛУЖБИ БОЖОЇ, БО ВВАЖАВ СЕБЕ НЕДОСТОЙНИМ ЦЬОГО

Спочатку Ініго поїхав до обителі Монтсеррат, де хотів принести покаєння. Дорогою його охопив сумнів, чи правильно він робить, чи, може, краще було б повернутися до війська. Він стояв на роздоріжжі і розмірковував, аж ось поруч проїхав один араб і, вилаявши Пресвяту Богородицю, поїхав праворуч; монастир же був з лівого боку. Тоді Ініго вирішив довіритися своєму віслюку: «якщо той поверне праворуч, то я поженуся за арабом і покараю його за його нечестиві слова,» – розмірковував лицар, але ішак повернув до монастиря, і спокуса скінчилася.

У монастирі Ініго посповідався і, залишивши свої обладунки,

меч і віслюка рано-вранці вирушив у дорогу. Після цього цілий рік він жив як пустельник у лісі біля міста Манрез. Досвід, що його Ініго там отримав, він зберіг у своїх знаменитих «Духовних вправах». У 1523 році пустельник відвідав Святу Землю, а потім, слухаючи Божий голос, розпочав проповідницьку діяльність. Незабаром цим простим проповідником зацікавилася Свята інквізиція і впродовж двох місяців Ініго перебував під арештом, звинувачений в ересі, аж поки не була доведена його невинність. Він вийшов на волю, але отримав заборону на проповідницьку діяльність доти, доки не отримає богословської освіти.

Тому в 1528 році Ініго їде до Парижа і там починає вивчати теологію. Він веде суворе подвижницьке життя; щодня, крім неділі, постить, спить на голих дошках без матраца та покривал, говорить тільки про Божественні справи, щодня бере участь у Службі Божій (для того часу це було рідкістю) і весь час молиться: «О Боже, Ти — безкінечно добрий, бо терпиш таку лиху істоту, як я!»

Набожне життя привертає до нього сімох друзів, і 15 серпня 1534 року у каплиці на схилі Монмартр вони приносять обітницю чистоти, вбогості, а також зобов'язуються працювати там, куди їх пошле Папа Римський. Після того, як вони склали іспити, вирішили їхати до Святої Землі, щоб там прийняти Тайнство Священства, але через війну не змогли туди дістатися.

У 1537 році Ініго був рукоположений у священники, але ще цілий рік після висвячення не звершував Служби Божої, бо вважав себе недостойним цього. За те,

що Ініго з товаришами критикували одного відомого богослова, який підтримував протестантизм, на них звели багато фальшивих наклепів. Була заведена судова справа, у ході якої друзі були повністю виправдані, а їхніх противників відлучили від Церкви. Після цього на Різдво 1538 року Ініго звершив свою першу Святу Месу.

27 вересня 1540 року Папа Павло III буллою «Regimini militantes ecclesiae» офіційно затвердив Товариство Ісуса. Ініго став його першим генеральним настоятелем і саме тоді він змінив своє ім'я на Ігнатій (зовсім інше ім'я, ніж Ініго, хоч і дуже схоже за звучанням).

Ось так людина, яка у розквіті життя втратила мету і сенс існування, знайшла його в Богові, у служінні на Його Честь і вповні реалізувала своє покликання.

12 III 1622 р. Ігнатій Лойола був канонізований Папою Григорієм XV.

Покликання до священства – ПОКЛИКАННЯ

ДО ЩАСТЯ

■ Отче В'ячеславе, зважаючи на Ваш досвід священства та Вашу посаду, як би ви охарактеризували покликання зараз?

Чи зараз, чи в минулому – це те саме покликання, бо це дар від Бога; і людина, приймаючи покликання, буде щасливою, бо виконує Божу волю, тобто те, що Він для неї приготував. Покликання треба зміцнювати та поглиблювати, завжди повертатися до Джерела покликання, тобто до самого Бога, щоб у Ньому віднаходити сили для реалізації волі Господа щодня.

■ Як сучасній молодій людині в епоху стрімкого розвитку техніки, комунікацій та різних можливостей самореалізації розпізнати Божий голос, і що цьому сприяє, а що перешкоджає?

Покликання – одне, навіть тепер, серед величезної кількості різних технологій, стрімкого інформаційного розвитку. Може здаватися, що щось змінилось, але істота людини та сама. Людина створена Богом, вона має нестерпну душу і для кожної людини Бог приготував свій план, і, звісно, самореалізуватись людина найкраще зможе тоді, коли розпізнає цей план. А допомагає цьому передусім зв'язок з Богом, молитва, таїнства, люди і події нашого жит-

тя. А коли людина відходить від цього Джерела, то втрачає зв'язок з Богом, втрачає сенс свого життя, часто стає нещасливою. Тому якщо людина хоче самореалізуватись, то повинна іти до Джерела – самого Господа Бога, й у Нього запитувати про вибір життєвої дороги. Ще коли я був міністрантом, єпископ Ян Ольшанський говорив мені: «Якщо маєш сумніви, то іди до каплиці Пресвятих Дарів і там розмовляй з Господом, проси, щоб тобою керував, а Бог завжди вислуховує тих, хто до Нього взиває».

■ Як ми знаємо, покликання народжується у спільноті. Яку роль відіграє громада вірних у розвитку покликання потенційного кандидата?

Передусім покликання народжується в душі людини, але спільнота вірних має великий вплив на ту чи іншу особу, а відтак і на конкретного кандидата до семінарії. Адже міцна спільнота вірних, яких єднає молитва, діла милосердя, взаємодопомога, допомагає духовно розвиватись молодій людині, яка відчуває голос Бога у пошуку життєвої дороги. І така атмосфера спільноти допомагає самому кандидату побачити, як правильно і добре виконувати своє покликання, як його зміцнювати, а головне – не втратити. Безумовно, у спільноті, де присутня молитва за таких молодих людей, і не лише за них, а й за тих, хто вже перебуває у семінарії або вже рукоположений, людина завжди знаходить необхідну підтримку. Особисто я з радістю згадую мою першу парафію у м. Хмельницькому, де я служив вже як священник, і пам'ятаю, що часто чув молитви парафіян за їхніх душпастирів, і взагалі їхня віра, ревна молитва

та щире прагнення служити Богу та людям, було великим заохоченням віддано служити тим, до кого мене послав Господь. Також я дуже ціную свою рідну парафію у місті Каменець-Подільському, де люди теж молилися і моляться за нові покликання й за тих, хто вже перебуває на цій дорозі. Такі спільноти дуже потрібні – це велика підтримка для кандидата до семінарії, оскільки у такій спільноті покликання формується і дозріває.

■ Як правило, покликання до священства важко приймається. Що Ви порадите хлопцю, який не наважується дати позитивну відповідь Богу?

Людина може сумніватись у своєму виборі, бо коли йде до семінарії у Римо-Католицькій Церкві, то може зустріти труднощі, пов'язані з целібатом чи життям у самотності, і це може породжувати страх, часто в таких ситуаціях людина тікає від покликання. Але якщо вона хоче реалізувати своє покликання, то повинна довіритись Богу, треба

зробити крок у довірі. У своїй мудрості Церква ставить наставників, які кандидату до священства допомагають розпізнати голос Бога. Голос Церкви – це важливе підтвердження передусім для самого кандидата, бо сумніви будуть часто. Тож якщо Церква ствердила, що це твоя дорога, то не потрібно повертатися назад, треба йти з довірою до Бога за Його голосом й реалізувати своє покликання. Лише тоді людина буде відчувати радість, мир у серці, бо дійсно виконує Божу волю.

■ Хто або що вплинуло на Ваш життєвий вибір?

Є багато людей, багато різних життєвих ситуацій, які вплинули на мій життєвий вибір. Звісно, насамперед, це моя сім'я, в якій я виріс, це також родина Католицької Церкви, спільнота вірних-християн, які давали мені добрий приклад. Це, насамперед, тато і мама, які вчили мене молитися, це також мої бабуня та дідусь, котрі вже відійшли до Господа. Немалу роль відіграла саме спільнота вірних, міністрантська родина, різні свя-

щеники, яких я зустрічав на моїй життєвій дорозі. Цим прикладом був святої пам'яті єпископ Ян Ольшанський, який багато робив для виховання молодих хлопців, щоб вони прийняли волю Божу і служили людям та Богу саме в сані священника. Було, зрештою, ще багато інших священників чи монахинь, які своїм служінням допомагали у цьому виборі.

■ І, зрештою, що робить семінарія для розвитку покликань?

Насамперед це молитви, як спільні так і індивідуальні, за нові покликання. Сам Господь Ісус

Христос сказав, що потрібно просити у Господа жнив, щоб послав робітників на свої жнива, ми і благаємо про це, та не лише ми, а й люди в парафіях, у всьому світі, просять про нові покликання. Є також зустрічі міністрантів, тому що найбільше покликань саме з міністрантів, і ці зустрічі допомагають хлопцям розкрити їхнє покликання. А також наша семінарія музична група – Апостольство покликань, яка їздить і через спів або розповіді про покликання наближає молодим людям покликання до священства. Також і журнал Голос Семінарії: хтось прочитає

його – і віднайде щось для себе, візьме щось корисне, щось зрушить його серце, бо Бог діє через різні речі. А передусім це індивідуальні зустрічі кожного семінариса. Де б він не був: чи на канікулах, оазі, паломництві – він прикладом своєї поведінки, молитви, постави дає заохочення до служіння Богу та людям у сані священника. Звісно, чимале значення має приклад священників (а серед них є і наші випускники) у парафіях, бо своєю діяльністю вони пробуджують нові покликання.

Дякуємо Вам, отче, за розмову.

Розмовляв кл. Томаш Пацьора

ДОВІДКА «ГОЛОСУ СЕМІНАРІЇ»

Отець В'ячеслав Грумницький народився 10 грудня 1975 року у м. Кам'янець-Подільський. Після закінчення школи вступив до Вищої Духовної Семінарії у м. Городок. Тайнство священства отримав 11 грудня 1999 року. У 1999-2000 роках служив вікарієм у парафії Христа Царя в м. Хмельницькому. З 2000 року навчався у Папському Інституті Святого Ансельма на літургійному відділі. Навчання закінчив з науковим ступенем доктора у 2006 році. Із 2006 року працював викладачем та вихователем у семінарії, а з 2007 року був призначений ректором семінарії, де служить і до сьогодні.

СПОРТ – ЦЕ РУХ, РУХ – ЦЕ ЖИТТЯ

*II курс
кл. Вадим Здоров*

Із давніх часів спорт вважається одним з найкращих помічників здорового способу життя. Уже в дитячому садочку ми гралися у рухливі ігри. У школі ми старанно робили зарядку на уроках фізкультури чи ганяли м'яча на перервах.

Багато наших клериків також вважають своїм хобі спорт. У стінах нашої семінарії часто можна почути слова: „Ти йдеш на футбол після прибирання?” або „Давай пограємо в теніс після вечері!” Відтак потрібен хтось, хто б потурбувався про організацію „спорт-тайму” та забезпечив би для цього все необхідне. Тому таке потрібне у семінарії служіння „спортового”, тобто відповідального за організацію спортивних заходів.

„Спортовий” повинен піклуватися про спортивне життя семінарії, тобто організувати спортивні заходи і забезпечувати все необхідне для їх проведення. В обов'язки „спортового” входить також організація турнірів з футболу, волейболу, шахів, настільного тенісу. А ще потрібно домовитися про оренду міні-поля, піклуватися про стан зали важкої атлетики (який знаходиться в нас у семінарії), доглядати за спортивним інвентарем. Крім того, „спортовий” домовляється щодо гри у футбол із клериками з інших семінарій і є посередником між семінарисами та черговим викладачем в питаннях дозволу перегляду футбольних матчів, які транслюються на телебаченні.

Ось це і є служіння „спортового”. Завжди є робота. І ще, дорогі читачі, не забувайте, що *спорт – це рух, а рух – це життя.*

Знайди своє місце в житті Знайди своє місце в житті Знайди своє місце в житті Знайди своє місце в житті Знайди своє місце в житті Знайди своє місце в житті Знайди своє місце в житті Знайди своє місце в житті Знайди своє місце в житті Знайди своє місце в житті

Знайди своє місце в житті

Знайди своє місце в житті Знайди своє місце в житті Знайди своє місце в житті Знайди своє місце в житті Знайди своє місце в житті Знайди своє місце в житті Знайди своє місце в житті Знайди своє місце в житті Знайди своє місце в житті Знайди своє місце в житті

III курс

к.л. Євген Фізер

Кожен із нас через своїх батьків отримав від Господа Бога дар життя. Це означає, що ми народилися з Божої волі і Його безмежної Любові. Ми знаємо, що кожна людина — індивідуальна, неповторна.

І також знаємо, що кожна (наголошую на цьому слові) людина має призначення від Господа посісти певне місце в людській спільноті, виконати те завдання, яке Бог їй доручає, щоб наприкінці свого земного життя почути від Нього слова: «Слуго добрий і вірний, у малому ти був вірний [...], увійди в радість пана твого» (Мт 25, 21). Такі Господні слова повинні бути заключним акордом нашого життя. Питання полягає в тому, чи ми розпізнали це «призначення» і чи зробили все

можливе, щоб виконати те завдання, яке Бог нам доручив.

Роздумуючи на тему покликання людини, варто зауважити також роль батьків, які виконують своє не менш важливе покликання. Часто люди легковажно ставляться до покликання, яким є подружжя, говорячи, що людина, яка одружилась, не стала кимсь важливішим, наприклад, священником. Це неправильний підхід, тому що бути добрим батьком для своїх дітей чи доброю матір'ю для дитини, при цьому виконуючи подружні обов'язки, — не легша справа, ніж життя священника. Завдання батьків, між іншим, — допомогти дитині розпізнати своє покликання, допомогти їй усвідомити, що вона має в житті особливе місце, особливе завдання.

Окрім «життя у світі», є ще такий вид покликання як священство, про який ми поговоримо більш детально. Для того, щоб хоча б якоюсь мірою зрозуміти це покликання, священник повинен бути солідно підготовленим: найголовніше — це прагнути духовного зростання, а також мати відповідний рівень освіченості, поглиблювати свою культуру.

Неодноразово люди думають, що молоді хлопці йдуть вчитись до семінарії виключно під впливом нереалізованих мрій, особистих невдач або невдалого кохання. Насправді покликання до священства — це справа Бога, а не людини, оскільки Він обирає, а ми лише відповідаємо: «Не ви мене вибрали, але я вас вибрав» (Йн 15,16). Якщо хтось стає на цю дорогу через життєві невдачі, то під час формації він сам усвідомить, що, напевно, це не його покликання, і відійде.

**НАСПРАВДІ
ПОКЛИКАННЯ ДО
СВЯЩЕНСТВА – ЦЕ
СПРАВА БОГА, А НЕ
ЛЮДИНИ, ОСКІЛЬКИ
ВІН ОБИРАЄ, А МИ
ЛИШЕ ВІДПОВІДАЄМО**

Дуже актуальне і поширене серед молодих людей питання про те, як розпізнати своє покликання? Ба більше — «Чи йти за Христом — це моє покликання?» На цю тему на-

Ісус і багатий юнак

писано багато книг, досліджень... але я пропоную подивитись набагато глибше: згадати подію, яка відбулася майже 2000 років тому. Прошу Тебе, дорогий читачу, відкрий Євангеліє від Матея, 19 розділ, й уважно прочитай вірші з 16-го по 22-й. У них ідеться про хлопця, який питає Господа, що йому робити в житті, щоб досягнути вічне життя. Бачимо, що і тоді питання про розпізнання покликання було не менш актуальним. У цьому епізоді ми знаходимо конкретну відповідь на обидва наші запитання. Юнак приходив до Ісуса і ставить Йому конкретне запитання. А що роблю я? Чи запитую Господа: «Що я повинен робити в житті, щоб досягнути життя вічне? Що я маю робити сьогодні, щоб досягнути життя вічне?» Напевно, нам бракує такої широкі розмови з Небесним Батьком. А джерелом покликання є тільки Він; тому кого нам про це питати, як не Його? «Чи йти за Христом — це моє покликання?» Не менш вичерпною є відповідь Ісуса і на це запитання: «Якщо хочеш бути досконалим, піди, продай, що маєш, дай бідним, і будеш

мати скарб на небі; потім приходи і йди за мною» (Мт 19,21). Нехай прочитання цієї Євангелії принесе нам бажання ставати перед Ісусом кожного дня із запитанням: «Що маю сьогодні робити, щоб успадкувати Небесне Царство?» Господь, у свою чергу, ніколи не залишить нас без відповіді.

Кожен парафіянин, в якійсь мірі, є відповідальним за покликання зі своєї парафії, адже обов'язок кожного з нас — молитися про нові покликання, а також сприяти тому, щоб ці покликання розвивались. Тому заохочую Вас всіх молитись, щоб ніколи не забракло робітників на Господніх жнивах.

Християнський провідник народу — це насамперед свідок, тобто той, хто досвідчив на собі перемену життя завдяки Божій дії. Повноцінним християнським провідником, посередником між Богом і людьми, який звершує Святі Таїнства, може бути лише священник, який у ширій вірі зустрівся з Сином Божим, народився згори (пор. Йн 3,3) і визнав Воскреслого Христа своїм Господом і Спасителем.

МІНІСТРАНТ ВІВТАРЯ

(Продовження з попереднього номеру)

VI курс

дк. Сергій Ленчук

1. АМПУЛКИ

Коли подаємо ампулки, робимо це завжди правою рукою. Ліва виконує допоміжну роль; міністрант бере в праву руку вино, в ліву – воду і підходить до кута вівтаря. Там він чекає, поки до нього підійде священник (не навпаки – міністрант не може допустити, щоб священник чекав його). Коли Целебранс підходить, міністрант спершу подає вино, потім перекладає ампулку з водою у праву руку, а лівою забирає ампулку з вином. Після того, як міністрант забрав ампулку з водою, він робить легкий поклін і повертається на своє місце.

Посудина для обмивання рук і рушничок

Посудина для обмивання рук повинна бути більшою за ампулки, але схожою за формою. Вона комплектується з підставкою у формі підносу, над якою

відбувається обмиванням рук. Не потрібно для обмивання рук використовувати ампулки, бо вони мають інше призначення. Рушничок для витирання рук священника обов'язково повинен своїм виглядом нагадувати хустку, призначену для цього. Тому він не повинен бути занадто маленьким. Під час обмивання рук прислужують два міністранта. Один бере зі столика посудину з водою і піднос, другий – рушничок. Після обмивання рук міністранти одночасно роблять поклін і йдуть на свої місця.

2. ПАТЕНА

Під час уділення Святого Причастя, міністранти вівтаря прислужують з патеною. Роблять це для того, щоб частинки консекрваного Хліба, які інколи відламуються, не впали на землю.

Виконуючи це служіння, потрібно пам'ятати про такі принципи:

- не потрібно перехилити патену, треба тримати її завжди рівно. Інакше частинки Євхаристійного Хліба замість того, щоб впасти на патену, впадуть на підлогу;
- завжди тримати патену нижче голови того, хто приймає Причастя, не торкаючись його тіла;
- міністрант повинен завжди йти попереду священника або диякона, який уділяє Причастя. Патену міністрант повинен тримати у тій руці, біля якої знаходиться той, хто приймає Причастя, а другу руку тримати на грудях;
- Виконуючи це служіння, міністрант не може роззиратися, посміхатися до знайомих людей, виконувати якісь жести.

ЦІКАВЕ

МІНІСТРАНТСЬКЕ ЖИТТЯ

Наша парафія – одна з трьох парафій м. Городка, і знаходиться вона в районі, який називають “Вікторія”. Як і в кожному храмі, у нас біля вівтаря прислужують молоді хлопці, які з радістю та відданістю виконують своє служіння.

Міністрантське життя нашої парафії – дуже цікаве, веселе та дружнє, і цим ми завдячуємо нашому настоятелю о. Павлу Жембі та семінаристу Олександрі Бурмістрову, адже завдяки ним ми віднайшли радість у служінні Богу. Клерик Саша вчить нас виконувати різні літургійні дії, а за його відсутності ми передаємо

цей досвід молодшим міністрантам. Крім того, ми допомагаємо одне одному у служінні, адже у цьому полягає наше міністрантське покликання. По можливості ми граємо у різні спортивні ігри: футбол, баскетбол, буває, змагаємось у комп'ютерних іграх. Влітку ми часто відпочиваємо на березі озера. Одне із захоплень міністрантів – риболовля. І цьогогоріч під час літнього відпочинку, який організувала городоцька семінарія на річці Дністер, ми могли смакувати рибу, упійману міністрантами з Городка. Цей відпочинок був для нас дуже цікавим та корисним, бо там ми

могли дійсно відпочивати з Богом та спілкуватись із такими ж, як і ми, хлопцями-міністрантами, ділитися досвідом і традиціями міністрантського служіння своїх парафій.

Щосуботи відбуваються наші міністрантські зустрічі, на яких ми поглиблюємо знання і вміння міністрантської послуги. Від імені міністрантів парафії св. Фаустини хочу подякувати Вищій Духовній Семінарії у м. Городок за те, що ми, міністранти, можемо приїздити туди для збагачення нашого духовного світу та розпізнання нашого покликання.

Віталій Жилінський

Міністранти з отцем настоятелем Павлом Жембою

ПОПІЛЬНА СЕРЕДА — початок Великого Посту

У курс

кл. Олександр Бурмістров

Час Великого Посту – це час приготування до Пасхи. Це період покути та навернення до Бога. У всіх релігіях піст служить наближенню людини до Бога, так само й у християн Великий Піст допомагає приготувати людські серця до приходу Воскреслого Христа.

Великий Піст триває 40 днів. Це число в Біблії означає приготування до чогось дуже важливого: Ісус постить 40 днів у пустелі перед тим, як розпочати свою публічну діяльність; вибраний народ перш ніж увійти до обіцяної зем-

лі, 40 років мандрує пустелею... Сам піст включає в себе три елементи: Покути (означає молитву, піст та милостиню), Хрещення (пробуджує у вірних прагнення до відновлення тієї благодаті, яка на них була вилита Святим Духом під час Таїнства Хрещення) і Муки Христової (роздуми про страждання і смерть нашого Спасителя Ісуса Христа). Розпочинається Великий Піст Попільною Середою, а закінчується перед самим Пасхальним Триденням. Сьогодні ми з вами поговоримо про початок Сорокаденного Посту, тобто про Попільну Середу.

Як уже було сказано, Великий Піст починається Попільною Середою. Ця назва походить від церемонії посипання попелом голів. Попіл і земля в багатьох релігіях розглядалися як знак покути. Наприклад, землю сипали на голову,

обтирали себе попелом, підкидали землю та попіл догори, спали на попелі. Ці звичаї були дуже поширені в Греції, Єгипті, Аравії, а також у євреїв. Існує декілька інтерпретацій цих звичаїв. Перша – це визнання себе порохом перед божеством, друга – це знак покути, який спостерігався у євреїв. Третя інтерпретація пов'язана з ритуалом очищення. Попіл як знак покути згадується у Біблії: «І роздер Ісус Навин одягу свою, та й упав на обличчя своє на землю перед Господнім ковчегом, і лежав аж до вечора він та Ізраїлеві старші, і посипали порохом свою голову» (Іс Нав 7, 6), «На лемент твоїх щоглярів затремтять вали морські, і посходять з своїх кораблів усі веслярі, мореплавці, всі морські щоглярі, на землі постають. І заголосять за тебе вони тужним голосом, і

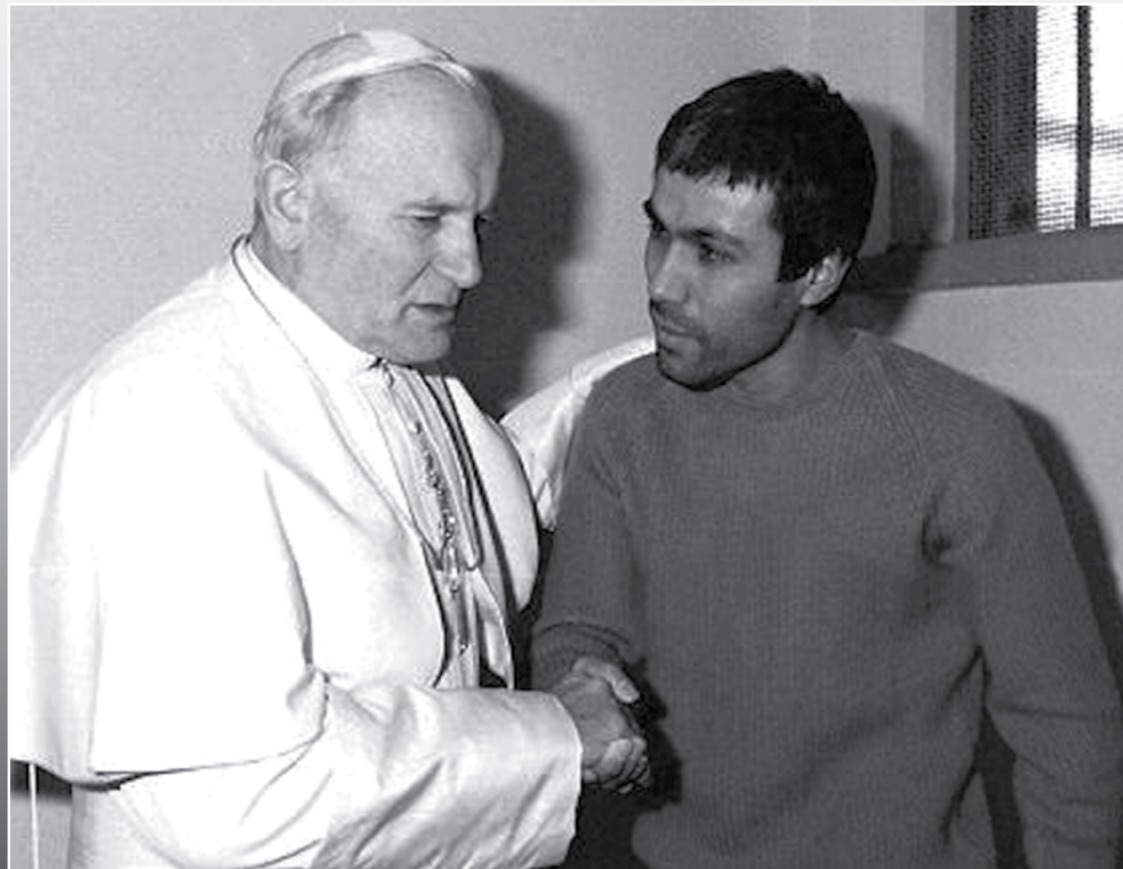
кричатимуть гірко, і свої голови порохом пообсипають, у попелі будуть качатись!» (Єз 27, 28-30), «І звели вони здалека очі свої, і не пізнали його... І піднесли вони голос свій, та й заголосили, і роздерли кожен одягу свою, і кидали порошок над своїми головами аж до неба...» і «Тільки послухом уха я чув був про Тебе, а тепер моє око ось бачить Тебе... Тому я зрікаюсь говореного, і каюсь у поросі й попелі!» (Іов 2, 12; 42, 5-6). Пізніше посипання попелом набирало більш духовного значення. Звичай цей сягає далекого Середньовіччя, коли у рамках покутних обрядів попелом посипали голови грішникам і виводили цих грішників з храму. А вже у X ст. попелом посипали всіх, хто знаходився у святині. У X-XI ст. цей звичай практикується в Італії. Синод в Боневенті 1091 р. заохочує до цієї практики духовенство та мирян: «Всі духовні та люд вірний, як чоловіки так і жінки, повинні прийняти в цей день на голову попіл» (Mansi, XX, 739).

Сам обряд відбувається таким чином: після прочитання Євангелія і проповіді настає обряд посипання вірних попелом. Священик, який очолює Месу, посвячує попіл, зроблений із минулорічних вербових гілок, такими словами:

**ЧАС ВЕЛИКОГО ПОСТУ –
ЦЕ ЧАС ПРИГОТУВАННЯ
ДО ПАСХИ.
ЦЕ ПЕРІОД ПОКУТИ ТА
НАВЕРНЕННЯ ДО БОГА**

«Боже, Ти прихильний до смиренних і ласкавий до каяників, прихили вухо свого милосердя до наших молитов та вилий милостиво благодать свого благословення на Твоїх слуг і слугинь, які будуть посипані цим попелом, щоб, йдучи дорогою сорокаденного покаяння, ми удостоїлися дійти до святкування пасхальної тайни Твого Сина з Очищеними серцями. Котрий з Тобою живе і

царює на віки вічні» або іншими словами: «Боже, Ти бажаєш не смерті грішників, а їхнього навернення, вислухай милостиво наші прохання й у своєму милосерді благоволи благословити цей попіл, яким ми збираємось посипати наші голови; вчини, щоб ми, визнаючи, що ми є порохом і в порошок перетворимось, через ревне виконання сорокаденної покути удостоїлись отримати відпущення гріхів і нове життя за образом Твого воскреслого Сина. Котрий живе і царює на віки вічні». Далі у тиші кропить попіл свяченою водою. Ця молитва звертає нашу увагу на людську скороминучість, нетривалість, і подає нам засіб – тобто покуту – для досягнення неминучості, тобто вічності. Потім священик посипає голови вірних попелом у формі хреста, кажучи: «Покайтеся та вірте в Євангеліє» (Мк 1, 15) або «Пам'ятай, що ти є порошок і в порошок обернешся» (пор. Бут 3, 19). Після цього Свята Меса продовжується у звичайному порядку.

ХТО ТАКІ ХРИСТІЯНИ

ТА ЯКЕ ЇХНЕ МІСЦЕ В СУСПІЛЬСТВІ

« Я добрий пастир. Добрий пастир життя своє за овець покладе. Наймит, що не є пастир, якому вівці не належать, – бачить вовка, що надходить, та й полишає вівці і біжить геть. А вовк хапає їх та й розполохує. Бо він – наймит і не турбується вівцями. А ж добрий пастир знаю своїх, а мої мене знають. Як Отець мене знає, і я знаю Отця, і життя своє кладу я за моїх овець. Ще й інші вівці я маю, що не з цієї кошари. Я їх мушу привести, і вчують вони мій голос, – і буде одне стадо і один пастир! »

(Йн 10, 11-16)

В курс

кл. Віктор Мазур

Хто такий християнин? Напевно, кожен з нас не раз в житті стикався із цим запитанням. У десятому розділі св. Йоана Христос говорить, що ми – його паства, а він – наш Пастир, готовий віддати своє життя за нас. Якщо ж ми паства, а Ісус Христос – наш Пастир, то ми (як вірні йому вівці) повинні ходити Його стежками і до-

тримуватись Його заповідей. Тому можна зробити висновок, що християнин – це той, хто наслідує Ісуса Христа і є Йому вірний.

На жаль, з часом слово «християнин» значною мірою втратило своє велике значення і почало застосовуватися до високоморальних людей, але зовсім не справжніх послідовників Ісуса Христа. Багато людей вважають себе християнами лише через те, що були хрещені в Церкві або живуть у «християнській» культурі. Проте для того, щоб вважати себе справжнім християнином, цього замало.

У посланні до Тита написано: «Він нас спас не з причини праведних учинків, які ми вчинили, але зі Своєї милості через купіль відродження і оновлення Святим Духом» (Тит 3, 5). Отже, християнин – це той, хто був «відроджений» Богом і повірив в Ісуса Христа; той, хто розкаявся у своїх гріхах і став на дорогу праведності; той, хто свою віру доводить передусім вчинками, а не словами, любить Бога понад усе, а ближнього, як себе самого.

Ще одну відповідь на запитання «хто такий християнин?» дає невідомий автор твору «Послання до Діогнета»: «Християни не мають ані окремої країни, ані мови, ані життєвих звичаїв. Вони не заселяють якихось особливих міст, не вживають якоїсь незвичної мови і живуть, нічим не відрізняючись від інших людей. Тільки їхнє вчення не є плодом думки чи винаходом людей, які шукають новизни. Вони віддані не якомусь людському вченню, як інші. Але живучи, де кому випало жити і дотримуючись місцевих звичаїв у одязі, в їжі та в усьому іншому, вони демонструють дивовижний і справді неймовірний спосіб життя. Живуть вони у своїй вітчизні, але як прибульці; беруть участь у всьому як громадяни, але все терплять, як чужинці. Для них кожна чужа країна є батьківщиною, і кожна батьківщина – чужа країна. Вони вступають у шлюб, як і всі, народжують дітей, тільки не покидають їх. Вони мають спільну трапезу, але не ложе. Вони у тілі, але живуть не за тілом (2 Кор 10, 3; Рим 8, 12). Перебувають на землі, але є небесними громадянами (Флп 3, 18-20). Коряться встановленим законам, але живуть так, що перевершують самі закони. Вони люблять усіх, а їх усі переслідують. Їх не знають, але засуджують, їх убивають, а вони животворяться, вони бідні, а багатьох збагачують. Всього позбавлені, і щедро мають усього (2 Кор. 6, 9-10). Їх безчестять, а вони тим прославляються (1 Кор 4, 10). На них зводять наклепи, і вони

виявляються праведними. Їх лихословлять, а вони благословляють, їх зневажають, а вони віддають пошаною. Вони роблять добро, а їх карають, немовби злочинців. Покарані, вони радіють, немовби їм давали життя (2 Кор 6, 10). Проти них воюють, їх переслідують, але вороги не можуть сказати, за що їх ненавидять.

Словом, що у тілі душа, те у світі християни. Душа поширена по всіх членах тіла, а християни – по всіх містах світу. Душа, хоч і живе у тілі, але нетілесна, і християни живуть у світі, але не є від світу (Йо. 17, 11. 14. 16). Невидима душа поміщена у видимому тілі; так і християни, перебуваючи у світі, – видимі, але їхнє богочитання залишається невидимим. Плоть ненавидить душу і воює проти неї, хоч і не ображена нею, тому що душа забороняє їй віддаватися їй утіхам; так і світ ненавидить християн, від яких не терпить ніякої образи, за те, що вони повстають проти його утіх. Душа любить свою плоть і члени, не дивлячись на те, що вони ненавидять її; і християни люблять тих, хто їх ненавидить. Душа замкнена в тілі, але утримує тіло; так і християни, замкнені у світі, немовби у в'язниці, зберігають світ. Безсмертна душа перебуває у смертному житті; так і християни живуть, як прибульці, в тлінному світі, очікуючи нетління на небесах. Душа, зазнаючи голоду і спраги, стає кращою; а християн, яких карають, з кожним днем стає все більше. Таким славним є становище, яке визначив їм Бог і від якого їм не можна відмовитися».

Отже, нехай кожен, прочитавши це послання, задумається над тим, чого йому ще бракує до звання ХРИСТІЯНИН.

О. МАРТИНІАН ВОЙЦЕХ ДАЖИЦЬКИЙ ВІРНИЙ СВІДОК ХРИСТА

II курс
к. Петро Константінов

Войцех Дажицький народився 14 лютого 1918 року в селі Ягелі у Львівському воєводстві. Він був найменшою дитиною у багатодітній сім'ї землеробів. Середню освіту отримав в Радичницькій та Ярославльській францисканських гімназіях. Знаємо, що в 1934 р. вступив до новіціату, який знаходився у м. Лежайськ. У 1938 р. отримав свідоцтво про закінчену середню освіту. Таким було загальне правило для тих, хто ще з дитинства мріяв стати священником-монахом, але не мав можливості отримати середню освіту через важку матеріальну ситуацію своїх батьків.

Згодом Войцех Дажицький продовжив навчання у Львівській духовній семінарії при францисканському монастирі. Саме тоді він узяв собі друге ім'я Мартиніан. 21 березня 1943 року був рукоположений львівським митрополи-

том єпископом Євгеном Базяком. Того ж року поїхав служити вірним до Житомирської дієцезії.

3 березня 1946 року отця Войцеха було заарештовано у парафії Кримок. Причиною арешту була його антирадянська діяльність за такими пунктами:

- 1) з'явився на території Житомирської області як місіонер з метою зміцнення та розповсюдження католицької релігії;
- 2) організував гуртки «Живого Розарію»;
- 3) приймав православних до католицької віри;
- 4) переховував антирадянську літературу, зокрема вірші Міцкевича та пісні Львівських дітей.

Суд над о. Войцехом відбувся у Житомирі (31.07.1946 р.), а вирок передбачав 8-річне позбавлення волі, позбавлення громадянських прав та 5-річне заслання (згідно зі статтею 54-10, ч. 1 КК УРСР та статтею 58-10 КК РРФСР). Після винесення вироку був вивезений до Харкова, далі, під конвоем, – до Бухти-Находки (Надморський Край) куди прибув етапом 30.11.1946 р. Звідти 16.05.1947 р. потрапив до табору Сусуман на Колімі. Відстань до столиці Коліми Магадану нараховує 640 км.

За словами о. Мартиніана-Войцеха, це була найхолодніша точка на земній кулі. Мало хто звідти повертався живим.

Слова о. Мартиніана про той час звучать так: *«Важко передати словами ту атмосферу, в яку я потрапив, розповісти про нелюдські умови життя. Ми жили в бараках, розрахованих на 120 чоловік, а нас там було близько 840 осіб... Запам'ятались на все життя сильні морози, які перевищували мінус 60».*

Саме в колімському Сусумані отець важко захворів та майже втратив надію на життя. Але, на щастя, йому допомогли двоє людей – чоловік та жінка, вони були лікарями. Завдяки ним він вижив, сам про це часто згадував, був їм вдячний усе життя. День звільнення припав на 2 липня 1952 року. Отець Дажицький отримав свободу з огляду на зразкову поведінку та слабке здоров'я.

Постановою Пленуму Верховного Суду УРСР від 11.03.1990 р. судові рішення відносно о. М. Дажицького скасовано, а кримінальну справу закрито на підставі п. 2 ст. 6, КК УРСР за відсутністю складу злочину. По цій справі його було реабілітовано.

Постать

З 1 листопада 1953 року працював у парафії Мурафа, а також приїжджав до парафії у Шаргороді. Довгий час влада виписувала йому довідку на сповідь лише двох хворих, проте насправді їх було значно більше. Бували випадки, що й сам отець, будучи прикутим до ліжка, сповідав людей.

Від 1957 року аж до смерті отець Мартиніан проживав у Городківці на Вінниччині. Одного разу, згадуючи минуле, очевидно трішки з гумором, розповідав:

«Завдяки великій любові до Господа нашого Ісуса Христа я не відчував самотності, хоч і залишався самотним як брат-францисканець».

З Городківки отець приїздив також і до інших місцевостей, де на нього чекало багато людей. Вінницька область була його *«місійною територією»*, він відвідував: Молчани біля Жмеринки, Скаржинці біля Хмільника, Снітків та

Вербовець, Томашпіль і Чечельник.

Уповноважений у справах релігії по Вінницькій області так писав про нього: *«добре підготовлений фанатичний католик, енергійний і добрий ритор. Має великий вплив на вірних, є для них великим авторитетом».*

Завдяки отцю Дажицькому в Кам'янець-Подільській Дієцезії відродився Орден Братів Менших.

23 квітня 2008 року о. Мартиніан святкував подвійний ювілей – 65-річчя священства та своє 90-річчя. Урочистість зібрала численних співбратів Ордену, зокрема, Магістра Св. Архангела Михаїла в Україні – о. Доброслава Копистеринського та Міністра Краківської Провінції Непорочного Зачаття Пресвятої Діви Марії в Польщі – о. Чеслава Гнецко-го, а також єпископів, які колись належали до цього Ордену: єп. Леона Дубравського, єп. Станіслава

Широкорадока, а також єпископів Маркіяна Трофим'яка, який виголосив проповідь, та єпископів Яна Пурвінського, Броніслава Бернацького, Віталія Скомаровського, а також Його Високопреосвященство Архієпископа Мечислава Мокшицького, який очолив урочисту Божу Службу.

Його Преосвященство єпископ Станіслав Широкорадок привітав усіх присутніх від імені Апостольського Нунція в Україні Архієпископа Івана Юрковича, який запевнив про свою духовну присутність, і зачитав надіслану телеграму, яку Карди-

«ВАЖКО ПЕРЕДАТИ СЛОВАМИ ТУ АТМОСФЕРУ, В ЯКУ Я ПОТРАПИВ, РОЗПОВІСТИ ПРО НЕЛЮДСЬКІ УМОВИ ЖИТТЯ. МИ ЖИЛИ В БАРАКАХ, РОЗРАХОВАНИХ НА 120 ЧОЛОВІК, А НАС ТАМ БУЛО БЛИЗЬКО 840 ОСІБ... ЗАПАМ'ЯТАЛИСЬ НА ВСЕ ЖИТТЯ СИЛЬНІ МОРОЗИ, ЯКІ ПЕРЕВИЩУВАЛИ МІНУС 60»

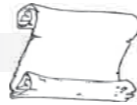
нал Тарчізіо Бертоне, Державний Секретар Стану від імені Його Святості Папи Римського Бенедикта XVI направив вельмишановному ювіляру: *«Найвищий Понтифік посилає палкі побажання й особливе Апостольське благословення отцю Мартиніану Войцеху Дажицькому OFM, який з вдячністю Богові переживає свою 90-ту річницю від Дня народження та 65-річчя священницького рукоположення, й духовно єднається з ним в подяці за отримані дари для служіння Божому люду».*

Отець Мартиніан Войцех Дажицький помер 2 липня 2009 року. Прожив він 91 рік, був похований 4 липня в Городківці Вінницької області, де пропрацював більше, ніж половину свого життя.

Хочемо подякувати Господу за його ревне священницьке служіння, адже о. Мартиніан не боявся навіть у важкі часи нести Христа людям.

У наші дні саме завдяки таким священникам Католицька Церква римського обряду процвітає в Україні!

У попередньому номері часопису ми з вами говорили про те, як були засновані перші Духовні Семінарії на Тридентському Соборі (1545-1563). Заснування семінарій сприяло духовному та інтелектуальному розвитку кандидатів до священства.

СЕМІНАРІЯ

на сторінках історії

V курс

кв. Олександр Бурмістров

Проте семінарії не одразу виглядали так, як сьогодні. Спочатку формація була дуже короткочасною – до двох років. З плином часу її робили довшою, і в ХХ ст. було встановлено, що семінаристи повинні перебувати у семінарії шість років. Але деякі дієцезії додають один рік, продовжуючи час формації до семи років, а іноді і до восьми.

Важливим документом у справі Духовних Семінарій став декрет, ухвалений на II Ватиканському Соборі: «*Optatam Totius*» присвячений духовній освіті та підготовці священства. Він був затверджений папою Павлом VI 28 жовтня 1965 року після того, як був схвалений на Соборі. За остаточний варіант документа проголосувало 2318 учасників собору, проти – 3 учасники. Свою назву документ отримав за прийнятою в католицизмі практикою називання словами першої фрази – «*Optatam Totius Ecclesiae*

renovationem probe noscens Sancta» (Ясно усвідомлюючи, що бажане оновлення всієї Церкви). Декрет «*Optatam Totius*» – один з дев'яти декретів Другого Ватиканського собору. Декрет складається з 22 статей, розділених на 7 розділів, вступ і закінчення.

Декрет присвячений формації священників у сучасних умовах. У документі зауважено, що при досить великому розмаїтті народів, які входять до Спільноти Церкви, можна дати лише загальні норми підготовки священства, обов'язкові для всіх. Більш індивідуальні моменти мають бути передбачені у «програмі підготовки до священства», яку повинна приймати Конференція католицьких єпископів кожної країни і кожного літургійного обряду. Особливу увагу декрет звертає на необхідність заохочення молодих хлопців до покликання жити у священницькому сані. Значна частина декрету присвячена принципам устрою й управління семінаріями, а також дисциплінам, що викладаються в них. Вихованці семінарій, окрім церковних дисциплін, повинні отримати гуманітарну і природничо-наукову освіту, що дозволить молоді в їхній країні отримати доступ до вищої осві-

ти. Як обов'язкові для вивчення церковні предмети у декреті згадуються: латинська мова, літургійна мова конкретної країни й обряду, філософські дисципліни, включаючи історію філософії; догматичне богослов'я, біблійні науки, моральне богослов'я, церковна історія, канонічне право. Заохочується вивчення мов Священного Писання та Передання, а також пізнання некатоліцьких конфесій і релігій, поширених у відповідній країні.

У заключній частині декрет дає настанови у сфері пастирської підготовки майбутніх священників, підкреслюючи, що окрім суми певних знань, семінаристи повинні вчитися «мистецтву керувати душами».

Висновок декрету говорить: «*Отці цього Святого Собору, продовжуючи справу, розпочату Тридентським Собором, з довірою доручаючи настоятелям та викладачам семінарій обов'язок виховувати майбутніх Христових священників у дусі оновлення, підтримуваного цим Священним Собором, настирливо закликають тих, хто готується до священничого служіння, повною мірою усвідомлювати, що їм доручається надія Церкви і спасіння душ. Нехай вони, з готовністю приймаючи норми цього Декрету, принесуть рясні плоди, які зостануться вічно.*»

**У НАШІЙ СЕМІНАРІЇ,
КРІМ СЕМІНАРИСТІВ З КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКОЇ ДІЄЦЕЗІЇ, НАВЧАЮТЬСЯ ТАКОЖ МАЙБУТНІ СВЯЩЕНИКИ З ОДЕСЬКО-СІМФЕРОПОЛЬСЬКОЇ, ХАРКІВСЬКО-ЗАПОРІЗЬКОЇ ТА МУКАЧІВСЬКОЇ ДІЄЦЕЗІЙ, А ТАКОЖ МАРІЯНИ**

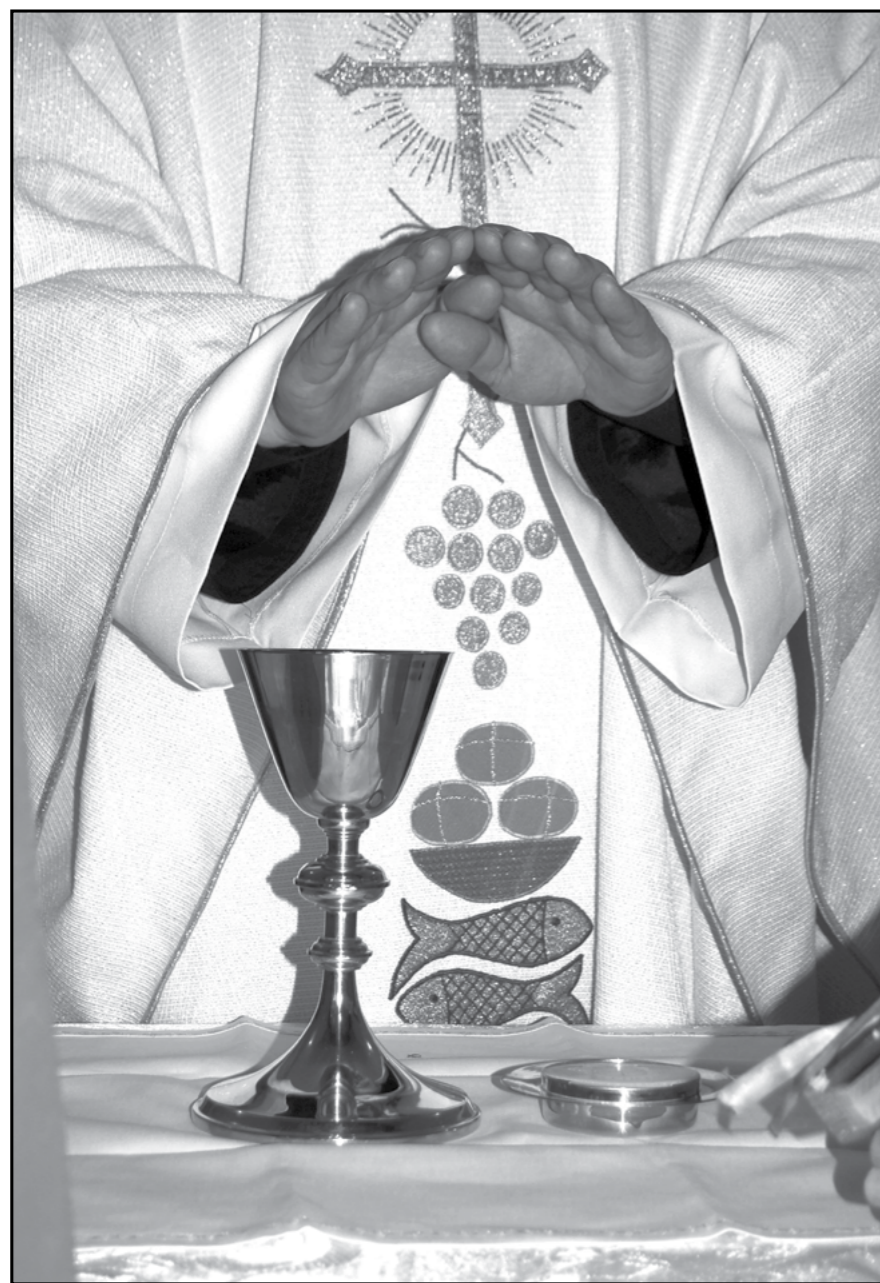
Тепер організацію Духовних Семінарій регулює Кодекс Канонічного Права, тобто Церковного Права з 1983 року (кан. 232-264, навчання духовенства). Право говорить, що на всій християнській спільноті лежить обов'язок співдіяти духовним покликанням. Цей обов'язок передусім належить сім'ям, настоятелям місцевих Церков, а також єпископам. Згідно з цим правом існує обов'язок створення семінарій у кожній дієцезії, або, якщо цього вимагають обставини, можна створювати міждієцезіальні семінарії, так як це виглядає, наприклад, у нашій семінарії, де крім семінаристів з Кам'янець-Подільської дієцезії, навчаються також майбутні священники з Одесь-

ко-Сімферопольської, Харківсько-Запорізької та Мукачівської дієцезій, а також маріяни. Навчання в семінаріях повинно охоплювати щонайменше 2 роки лекцій з філософії і 4 роки богословських навчань. Дієцезіальний єпископ несе повну відповідальність за формацію дияконів і пресвітерів. Канонічне право передбачає також виконання у семінарії обов'язків: ректора, духовного керівника та економа. Семінарист не підлягає під владу настоятеля парафії, його замінює ректор семінарії.

Ось так розвивалися семінарії протягом століть. У цій рубриці ми хотіли подати лише найважливіші події та документи, які стосуються семінарій та формування семінаристів. А цю статтю та й загалом усю рубрику я хотів би закінчити цитатами з листа Святішого Отця Бенедикта XVI, написаного 18 жовтня 2010 року і скерованого до семінаристів: «*Семінарія – це період, коли ви повинні вчитися один з одним і один в одного. У спільному житті часто, можливо, важкому, ви повинні вчитися великодушності й терпимості, не тільки терплячи одне одного, а й один одного збагачуючи, так, щоб кожен міг вкласти свої власні дари у загальну скарбничку, бо всі служать одній Церкві, одному Господу. І закінчує Святіший Отець свій лист такими словами: «Дорогі семінаристи! Цими рядками я хотів показати вам, як багато я думаю про вас, особливо в ці важкі часи, і наскільки я близький до вас у молитві. Моліться також і за мене, щоб я міг добре нести своє служіння до того часу, поки цього бажав Господь. Ввіряю вашу дорогу приготування до священства материнському заступництву Пресвятої Діви Марії, дім якої був школою добра й благодаті. Усіх вас нехай благословить Всемогутній Бог-Отець, і Син, і Святий Дух.*»

ЄВХАРИСТІЙНА ЛІТУРГІЯ

«Христос під час останньої вечері встановив пасхальну жертву та учту, через яку постійно уприсутнюється в Церкві жертва Христа, коли священник, представляючий Господа Христа, виконує те, що сам вчинив Господь і довірив виконувати учням на свій спомин» (ЗВРМ 48).

IV курс
кв. Ростислав Грабовський

Отже, після молитви вірних слідує Євхаристійна літургія і розпочинається вона приготуванням дарів. На вівтар приносять хліб, вино та воду (краплина якої додається у вино згідно з давнім християнським звичаєм), над якими моляться священник. У Тертуліяна та Кипріяна, наприклад, дари, які вірні приносять на літургію (окрім хліба та вина, були також дари на Церкву та на вбогих), називаються «жертвою». Хліб і вино символізують Христа, який називав себе живим хлібом та виноградною лозою. Варто також зауважити, що

разом із хлібом та вином вірні приносили й інші дари (продукти, матеріальні речі, коштовності), а з IX ст. — здебільшого гроші. І тому так звана «таця», тобто пожертви на храм, збираються саме під час цієї частини Євхаристії. У цей час можна також приносити Богу свої духовні дари: подяку, прохання та інші наміри. Після принесення дарів священник над ними молиться: спочатку над хлібом, потім над вином. У цей час вірні співають пісню, яка відповідає частині Меси. Далі — окадження дарів (про символіку окадження ми писали у 10 номері часопису). І наприкінці священник здійснює омивання рук як символ внутрішнього очищення. Цей звичай черпає свої початки з повсякденного життя євреїв, які здійснювали цю дію з чисто гігієнічних міркувань. Після омивання рук священник промовляє молитву над дарами, і ця молитва закінчує обряди приготування дарів.

У наступній частині Літургії священник промовляє Євхаристійну молитву, яка починається закликом «Господь з вами». Священник закликає люд возносити серця до Господа у молитві і подяці, а також єднає вірних із собою у молитві, яку від імені всієї спільноти керує до Бога Отця через Ісуса Христа. У молитві, яка називається «Префация» священник прославляє Бога та дякує Йому за діло Відкуплення; ця молитва закликає нас прославляти Бога акламацією, яка починається словами: «Свят, свят, свят». Своїм корінням ця молитва сягає видіння Ісаї (Іс 6, 3); в юдейській синагозі вона становила частину ранкової молитви, а в контексті євхаристійної молитви ввійшла у літургію у VI ст. Цією прекрасною молитвою разом з хорами ангелів та архангелів усі вірні урочисто прославляють Бога. Після цієї молитви священник обирає одну з євхаристійних молитов. Вона починається епikleзою, тобто закликом до Бога Отця зіслати Святого Духа для перетворення хліба та вина

у Тіло і Кров Ісуса Христа. Слова встановлення і консекрація (перемінення) включають в себе слова і дії Христа, через які здійснюється жертва, яку сам Христос установив під час Останньої Вечері. Це — найважливіша частина Євхаристії. У цей час всі вірні стоять навколішки на знак покори перед таємницею, що звершується.

**ХЛІБ І ВИНО
СИМВОЛІЗУЮТЬ ХРИСТА,
ЯКИЙ НАЗИВАВ СЕБЕ
ЖИВИМ ХЛІБОМ ТА
ВИНОГРАДНОЮ ЛОЗОЮ**

Після слів консекрації священник піднімає гостію, щоб указати Христа, присутнього під видом хліба, цю ж дію повторює для келиха з вином. Консекрації товаришують різні ознаки культу Євхаристійного Христа: преклоніння колін, адорація, окадження, биття в дзвони. Після Переміни Дарів священник промовляє ці або подібні слова: «Це велика таємниця віри», на що вірні відповіддю підкреслюють віру в Христа померлого, воскреслого та грядущого

у славі. Також в цій молитві, яка називається анамнеза (пам'ять), виражається пам'ять про таємницю Відкуплення. Слова Христа: «Це чинить на мій спомин», які були сказані під час останньої вечері, і відтоді повторюються священником після Переміни Дарів, вказують на Євхаристію як пам'ять та дійсність. Далі священник закликає Святого Духа з'єднати всіх сучасників Тіла і Крові Христа. Після цього священник просить Бога пам'ятати про Церкву, її архієпископа Папу Римського та єпископа дієцезії, у молитві також згадуються померлі, возносяться прохання про уділ у вічному житті разом з Богородицею, апостолами та іншими святими. Ця молитва закінчується доксологією, тобто словам, що віддають честь і хвалу Триєдиному Богу.

У цій частині Літургії ми, прості грішні люди, можемо бути свідками найбільшого чуда у світі — переміни хліба та вина у Тіло і Кров Ісуса Христа, тому ми повинні з чистим серцем та гарячим прагненням зустрітись з Господом і не шукати десь у світі чогось надзвичайного та чудесного, адже усе це — поруч, людині лише потрібно відкрити двері для Христа.

ПОКЛИКАННЯ – це таємниця

Покликання. Важко сформулювати і висловити, що це таке. Можна сказати лише одне: це – досвід. Це досвід живого Бога, який безперервно хоче щось сказати мені усередині мене самого, десь глибоко в мені.

Моє покликання – це, особисто для мене, таємниця. Зараз я не бачу в собі якихось привілеїв, не знаю, чому Бог вибрав саме мене. Я не вважаю себе ані добрим, ані досконалим, і до любові ближнього, про яку говорить Ісус, мені ще дуже далеко; але моє покликання – це перш за все вибір Бога, бо, як говорить пророк Єремія, «перш ніж Я уклав тебе в утробі, Я знав тебе; і перш ніж ти вийшов з лона, освятив Я тебе; пророком для народів Я тебе призначив». Це вибір Бога.

Через це я не можу конкретно сказати, що таке покликання, і чому Бог покликав саме мене. Я згадую своє дитинство і бачу, як Бог починав свій довгий шлях до мого серця, до мого ества. У дитинстві я іноді відчував щось незвичне: на мене враз находили думки про якесь інше життя, не світське; іноді мене охоплювало дивне стремління до чогось іншого, не такого звичного, я полюбляв бути на самоті. Школа не була для мене надто важливою, я радше любив бувати на природі, там я почувався добре і спокійно, через що неодноразово прогулював уроки. А потім, коли я повертався додому, на мене чекала розмова з батьками, яка «додавала натхнення» ходити до школи. У школі я навчався посередньо, на уроках я часто відлітав думками кудись в інше місце, в останні роки мого навчання у школі мене все частіше огортали помисли про священство, але тоді я їх відкидав, бо любив ходити на дискотеки, зустрічався з дівчатами, вів нормальне молодіжне життя.

КОЛИ В МЕНЕ ВРЕШТІ-РЕШТ ЗАКІНЧИЛИСЯ СИЛИ, Я СКАЗАВ: «БОЖЕ, РОБИ, ЩО ХОЧЕШ, ЛИШЕ ДАЙ МЕНІ МИР У СЕРЦЕ»

Проте після закінчення школи, одного разу задумавшись, що я маю далі робити в житті, мене переповнило якесь дивне відчуття, ніби хтось мене виривав з усього, на що я надіявся. Натхненний цим дивним діянням і досвідом, коли Бог мені показав дорогу, я попросив о. Броніслава Бернацького (нинішнього єпископа Одесько-Сімфєро-

польської дієцезії) написати мені характеристику. І так у 2000 році я вступив до семінарії.

Час, коли я перебував у семінарії, – це благословенний час. Неодноразово я вирішував, що не буду священником, або «я туди більше не повернусь», рік за роком я чекав, коли б це і як мені залишити семінарію, і одного разу (тоді я був на третьому курсі) я взяв академвідпустку з надією, що більше не повернуся до семінарії. Але цей час дуже швидко минув, а переді мною залишався остаточний вибір. Моїм переживанням і змаганням з Богом не було меж, я постійно переконував себе, що в мене немає покликання, що я не буду священником. Коли в мене врешті-решт закінчилися сили, я сказав: «Боже, роби, що хочеш, лише дай мені мир у серце», і тоді ніби завіса впала з моїх очей, мені стало легше дихати.

Неодноразово у той час отець ректор говорив мені: «Забирай документи з семінарії», та на ці слова я відповідав: «Почекайте ще трішки». Потім у семінарії мені було дуже спокійно, і настав час практики, коли мене відправили в Одесько-Сімфєропольську дієцезію. Час моєї практики розтягнувся для мене на два роки, ці два роки були багаті пережиттями і моїми зневіреннями, у деякі моменти мені справді хотілося все покинути, не хотілося нічого, сон зменшився до трьох годин на добу, і це тривало приблизно півтора місяці. За дозволом єпископа протягом кількох місяців мені довелося попрацювати у м. Хмельницькому. Я дуже вдячний Богу за цей час, тому що мій погляд на багато речей змінився, а мій досвід Бога став іншим.

Завдяки Божій благодаті і друзям я повернувся на другу частину практики, де зараз і служу священником. Можу сказати, що увесь час у покликанні – дуже важливий, я бачу, що пережите мною відкри-

ло мені очі на справжні цінності, справжніх друзів і повну свідомість, що Бог ніколи нікого не залишає.

Хочу сказати також, що міцною опорою (моливною і просто людською) для мене були мої батьки, їм довелося дуже багато пережити через мене, та їхня підтримка завжди була і є відчутною у моєму житті.

Підсумовуючи, хочу додати, що покликання – це Божий вибір мене і моя відповідь Богу. У цьому і відкривається покликання, відкривається спільна дорога – Його і моя дорога. А мій шлях – тільки поруч із Ним, без Нього я непотрібний, і лише в Ньому сенс мого життя.

о. Андрій Крушельницький

ДОВІДКА «ГОЛОСУ СЕМІНАРІЇ»

Отець Андрій народився 16 січня 1983 року. Походить з парафії св. Антонія с. Юхимівка Шаргородського району Вінницької області. 25 травня 2010 року отримав священницькі свячення з рук єпископа Леона Дубравського. Зараз працює вікарієм парафії св. Войцеха у с. Гвардійське.

Святий Миколай у семінарії

Після того, як Святий Миколай відвідав парафію, він завітав і до нашої семінарії. 7 грудня 2011 р. у семінарійній спільноті відбулося свято, на якому були присутні не тільки семінаристи, а й викладачі та працівники нашої семінарії. Свято традиційно готував ІV курс. Під час святкування семінаристи мали змогу проявити свої акторські здібності. У цей вечір усі присутні побачили, що не тільки діти пишуть листи до Святого Миколая, а й семінаристи, викладачі і працівники нашої семінарії. Отже, була нагода посміятися. Загалом було дуже цікаво, свято закінчилось тим, що всі отримали солодкі подарунки!

СВЯТВЕЧІР У СЕМІНАРІЇ

Для того, щоб семінаристи могли пережити Різдво у семінарійній спільноті, 19 грудня було влаштовано Святвечір. Розділити з нами це свято приїхав єпископ-ординарій Кам'янець-Подільської дієцезії Леон Дубравський. Спочатку ми слухали Євангеліє про народження Ісуса Христа, потім коротке звернення єпископа, а потім настала мить ділення оплатком. У спільноті лунали слова вибачення, подяки і побажання. Потім усі разом співали колядки різними мовами. На закінчення семінаристи вступного курсу показали для всіх присутніх різдвяну виставу.

Служіння семінаристів у в'язниці

Уже вкотре семінаристи з Городка відвідують Райківецьку виправну колонію №78. Там проводиться катехеза для засуджених, а також спільне розважання Слова Божого, крім того, раз на місяць приїздить священник, щоб посповідати і відправити Євхаристію. Ті засуджені, які в перше сповідаються і хочуть стати на шлях навернення, отримують Святе Письмо на знак того, яким шляхом людина повинна виправити своє життя і чим повинна керуватись надалі. Це свято єднання з Богом відбулось наприкінці 2011 року. Семінаристи намагаються відвідувати засуджених щонеділі.

Святий Миколай в інтернатах

11 грудня 2011 року у Соколівській та Солобківській школах-інтернатах відбулося свято Святого Миколая, яке підготували та провели семінаристи та скаути з м. Дунаївці під керівництвом пані Наталії Кісілюк. Для дітей були проведені різні конкурси, ігри та лялькова вистава, яку завершив довгоочікуваний прихід Святого Миколая - він порадував дітей не тільки своєю присутністю, а й подарунками, котрими завдячуємо директору карітас-спес Кам'янець-Подільської дієцезії отцю Павлу Гончаруку.

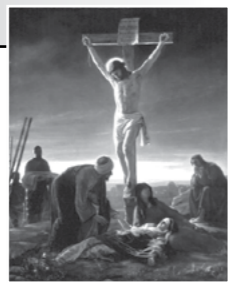
У НАСТУПНОМУ НОМЕРІ ХОЧЕМО ПОДІЛИТИСЯ З ВАМИ ІНФОРМАЦІЄЮ ПРО:

• парафію, яка гостинно приймає учасників дієцезіальних Днів Молоді та паломників Бердичівського паломництва. Про історію подільської парафії Христа Царя та її сьогодення Ви прочитаєте у рубриці **Моя парафія**

• Євхаристійний конгрес та його ціль. Про перебіг підготовки до Конгресу в Україні йтиметься у рубриці **На тему**

• особливості літургії Великої П'ятниці. Про те, як потрібно переживати цей день та як він формувався в історії, Ви зможете прочитати у рубриці **Літургійний рік**

Дорогі читачі!

Якщо Ви помітили якусь помилку, просимо повідомити нам про свої зауваги.

Листи можна надсилати за основною адресою або на наш e-mail: golosseminarii@ukr.net

З радістю вислухаємо Ваші пропозиції та зауваження щодо газети «Голос семінарії». Нам також хотілося б почути, що Вас цікавить у житті священика чи семінариста. Пишіть нам, і ми обов'язково висвітимо Ваші пропозиції на сторінках нашого часопису.

Голос семінарії № 14
Грудень-лютий 2012
Газета
Вищої Духовної Семінарії
Святого Духа
Кам'янець-Подільської дієцезії
Римо-Католицької Церкви
(для внутрішнього використання)
Адреса редакції:
Вища Духовна Семінарія
вул. о. В. Ванаса, 14
м. Городок
Хмельницька обл.
Україна, 32000
тел.: (03851) 3-21-43
тел/факс: (03851) 3-14-84
e-mail: golosseminarii@ukr.net

Головний редактор і фотограф:
кл. Ростислав Грабовський
Заступник головного редактора:
кл. Євген Фізер
Редакція:
кл. Сергій Ленчук
кл. Олександр Бурмістров
кл. Віктор Мазур
кл. Петро Константінов
кл. Вадим Здоров
кл. Сергій Поліщук
Церковний цензор
кс. д-р В'ячеслав Грумницький

Коректа:
Ольга Барало

Верстка і дизайн:
Ольга Балокіна

Відділ розповсюдження:
кл. Олександр Бурмістров

Редакція має право редагувати та скорочувати подані матеріали. Рукописи не повертаються і не рецензуються. При передруці посилання на «Голос семінарії» обов'язкове

Друк:
Л. Т. Маєвський

ВАЖЛИВІ ПОДІЇ НАШОГО ЖИТТЯ

Зодягнення в сутану клерика Сергія Лапшина

Спільне фото новооблачених

Передання миру дк. Віталію Осадчуку

Пурифікація літургійного приладдя

Спільне фото дяконів та еп. Леона Дубравського

